

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-01-11)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-01-11)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 246. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010222.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 11. Januar 1864. Aften Kl. 12.

„Det er Menneskets Adel at kunne angre,” og jeg har i den Forstand hele Dagen i Dag været adelig. Jeg har fortrudt mine haarde Ord igaar, Ordene, men ikke Heden, som mit Blod kom i ved Tanken om, at vor nationale Sorg blev besvaret med saa ukjærlige, hensynsløse Ord, der, hvis de havde rammet mig, det føler jeg, havde gjort mit Svar herpaa utilregneligt for de Følger, som heraf maatte komme. De rammede nu lykkeligviis ikke mig, men en taalmodigere Sjæl, der beholdt Ligevægten og svarede stille paa den høirøstede og ubetænksomme Tale. Jeg har spurgt mig selv i Dag, hvorfor jeg egentlig blev saa hæftig, ikke alene igaar, men alt den første Gang, da De meddelte mig dette Sammenstød med en Dansk og en Svensk, og jeg indseer nu, at min Hæftighed igrunnen mere gjaldt Dem end Gjenstanden for vor Strid. Jeg syntes, at De var uretfærdig mod vor Ven, at De kastede en Andens Skyld over paa ham, hvem De burde have taget i Forsvar imod enhver Rebroidelse og faaet Vedkommende til at indsee, at De skyldte ham Tak, fordi han bevarede Herredømmet over sig selv ligeover for et saa umotiveret Overfald i et af vore Hjerte-Spørgsmaal i dette for Fædrelandet tunge Øieblik. Jeg synes — jeg siger atter — tilgiv, at det var lidt troløst af Dem. Fordi et Rarn græder ovenpaa sin Uartighed, derfor har det ligefuldt været uartigt, og uartige Rørn bør man ikke holde med og skjænde paa Den, der uskyldigt har været Gjenstanden herfor. Det er at give sin Skjærv til, hvad der ikke er godt. Heiberg sagde: „Der s. 247 gives Ord, som man ikke bør udtale, selv for Spøg,” og saaledes gives der Følelser, mod hvilke man ikke bør bruge Ironiens eller Forstillelsens Form, thi det saarer ligemeget, enten de ukjærlige Ord ere meente eller ikke, det, at kunne bringe disse over Læberne, bliver her Hovedsagen.

De seer, at De ogsaa gjorde vor Ven Uret, idet De meente, at han ikke havde kunnet opfatte, hvad der skjulte sig bag hine Ord; han opfattede det, om ikke i første Øieblik, og det var sandelig heller ikke saa let, han fattede det, men desuagtet bedrøvede det ham, just fordi disse Ord skurrede ham imøde fra Een, han sætter Pris paa. „Jeg vil, saasnart jeg kan,” sagde han efter min Samtale med ham, „gaae til hende.” Seer De, hvor god han er, han, den saarede, vil gaae til hende, for at hun ikke skal angre, at hun har saaret ham; han vil søge Den, der burde søge ham. Og over ham udtalte De haarde Ord! Seer De, min kjære Ven, det var dette, der gjorde mit Blod varmere end godt var og fik mig til at udtale Ord, der ikke var elskværdige. Jeg har, som sagt, skammet mig herover, og det er nu dette, jeg trænger til at tilstaae og undskylde for Dem.